

ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΝ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Μονάχου ἀπεφάσισε νὰ ἰδρῶσθαι μόνιμον πινακοθήκην, ἣ ὅποια νὰ δώσῃ εἰκόνα τῆς καθολικῆς δράσεώς της. Ἡ πινακοθήκη θ' ἀποτελεῖθῃ δι' ἀγορῶν, δώρων καὶ παρακαταθέσεων καλλιτεχνικῶν ἔργων. Δὲν ἀποκλείεται ὅμως ἐκ τῆς πινακοθήκης καὶ πᾶν ἔχον ἀξίαν καλλιτέχνημα, ἔστω καὶ ἂν δὲν προέρχεται ἐκ τῆς τάξεως τῶν ὁπαδῶν της. Ἡ πινακοθήκη θὰ ἐγκαθιδρυθῇ ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς τὰ νεότεριστα ἄνω δωμάτια τοῦ βασιλικοῦ κτιρίου τῆς ἐκθέσεως παρὰ τὴν Κένυςπλατς.

★

Ἐν Ἑλληνικὸν ἄγαλμα.— Ζωηρὸν ἐνδιαφέρον προκαλεῖ μεταξὺ τῶν καλλιτεχνικῶν κύκλων τῆς Νέας Ὑόρκης ὡραῖον ἑλληνικὸν ἄγαλμα, ἐκτεθειμένον ἤδη ἐν τῇ Ἐθνικῇ Δέσχη τῶν Τεχνῶν, 37 καὶ 39 West 34th Street. Παριστᾷ τὴν Ἀφροδίτην καὶ διὰ περὶ ἑρῶν σειράς συλλογισμῶν ἀποδίδεται εἰς τὸν Πιερζιτέλην.

Οἱ περὶ τὴν τέχνην ἔμπειροι ἀδιστακτικῶς δηλοῦσιν, ὅτι εἶνε ἔργον μεγάλου καλλιτέχνου καὶ ὅτι, εἰάν εἶνε ἀπομίμησις, ὁ μιμητῆς ἦτο θαυμάσιος τεχνίτης.

Τὸ ἄγαλμα εἶνε ἀποχρωματισμένον ὑπὸ τοῦ χρόνου. Ἡ μορφή ὑπενωμιρίζει τὴν Ἀφροδίτην τῆς Μήλου. Ἐπειδὴ δὲ εἶνε ἀκέραιον, ἐξαιρέσει δακτύλων τινῶν τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς, φαίνεται ἄδω τὸ ἀμφισβητούμενον ζήτημα περὶ τῆς ἀρχικῆς θέσεως: τῶν βραχιῶν τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου. Τὸ ἄγαλμα φαίνεται ὡς εἰάν εἶχε τοποθετηθῇ ἐπὶ βωμοῦ ἐν ἐνὶ τῶν ναῶν τῆς Ἀφροδίτης. Λέγεται ὅτι: τὸ μάρμαρον εἶνε τῆς Πάρου ἢ παρόμοιός τι λίθος. Πληττόμενον διὰ μολυβδίδος παράγει ὀξὺν ἤχον, ὡς εἰάν ἦτο ἐξ ὀρειγάλκου.

★

Θάνατοι καλλιτεχνῶν.— Ἀπέθανεν ἐν Παρισίοις ὁ ἐπιφανὴς γλύπτης Εὐγένιος Γκιγιώμ (Guillaume), γεννηθεὶς εἰς Montbard τῷ 1822. Ὑπῆρξε μαθητῆς τοῦ Pradier. Ἐλαβε τῷ 1845 τὸ μέγα βραβεῖον τῆς Ρώμης μετὰ τὸ ἔργον του «Ὁ Ὁθησεὺς εὐρίσκων ὑπὸ πέτραν τὸ ζῆφος τοῦ πατρὸς του.» Τὰ κυριώτερα ἔργα του εἶνε ὁ Δαίμων τοῦ Σωκράτους, ἡ Ἀμαζών, ὁ τάφος τῶν Γράκων, ὁ Ἀνακρέων, προτομή τοῦ Ναπολέοντος Α'. Ἡ Πηγὴ τῆς ποιήσεως, τάφος ἐνὸς Ρωμαίου, ὁ Ὀρφεύς, πλείστοι δὲ ὅσοι ἀνδριάντες καὶ προτομαί. Ὁ Γκιγιώμ τῷ 1862 ἐξελέγη μέλος τῆς τῆς Gal. ἀκαδημίας τῶν καλῶν τεχνῶν, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ Petitot τῷ 1863 διωρίσθη καθηγητῆς εἰς τὴν Καλλιτεχνικὴν σχολήν, τῷ 1864 διωρίσθη καθηγητῆς τῆς Αἰσθητικῆς καὶ τῆς Ἱστορίας τῆς τέχνης εἰς τὸ Γαλλικὸν Κολέγιον, τῷ 1887 καθηγητῆς τοῦ σχεδίου εἰς τὴν πολυτεχνικὴν σχολήν, τῷ δὲ 1891 ἀπεστάλη εἰς Ρώμην, ὡς διευθυντῆς τῆς ἐκεῖ

Γαλλικῆς σχολῆς, ἐν ἣ φοιτῶσιν οἱ διὰ διαγωνισμοῦ ἐκ Παρισίων στελλόμενοι ἀπόφοιτοι τῆς Καλλ. σχολῆς.

Ἀπέθανεν ἐν Μονάχῳ ὁ Μὰξ Λίμπερμαν, ἐκ τῶν διασημῶν impressionists, πρόεδρος τῆς ἐταιρείας αὐτῶν, τολμηρὸς εἰς τὸ χρῶμα καὶ ποιητικὸς. Ὁ σετσεονισμὸς ἐστερηθῆ καὶ ἄλλου ἱκανοῦ ἐργάτου, τοῦ Ἄντ, θανόντος ἐν ἡλικίᾳ 90 ἐτῶν ἐν Βιέννῃ.

★

Ἰταλοβυζαντιανὴ τέχνη. Ἦνοιξεν ἐν Κρυπτοφῆρρῃ μεγάλη ἐκθεσις τῆς Ἰταλοβυζαντιανῆς τέχνης, ἣ διωργανωθεῖσα ἐπὶ τῇ ἐννεακοστῇ ἐπετείῳ τῆς ἰδρυθείσης αὐτοῦ Ἑλλ. μονῆς, ἐν ἣ παρὰ τῇ πύλῃ αὐτῆς τῆς πρωτεύουσας τοῦ Λατινικοῦ κόσμου διετηρήθησαν ἀδίκτοι αἱ παραδόσεις τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ ἐννέα αἰῶνας. Εἶνε μέγας ὁ ἀριθμὸς καὶ ἔξοχον τὸ κάλος τῶν ἀριστουργημάτων τῆς Βυζαντιανῆς τέχνης καὶ τῆς ἐκ ταύτης παραχθείσης Ἰταλοβυζαντιανῆς ἅτινα εὐρίσκονται εἰς τὰ μουσεῖα καὶ εἰς τὰς ἐκκλησίας τῆς Ἰταλίας. Τὰ ἀριστουργήματα ταῦτα συλλεχθέντα ἐξετέθησαν εἰς τὰς εὐρείας αἰθούσας τῆς ἀρχαίας ταύτης μονῆς, ἐν ἣ καλλιεργεῖται ἡ βυζαντιανὴ παλαιογραφία ὑπὸ τῶν μοναχῶν, καταγομένων τὸ πλεῖστον ἐκ τῶν Ἑλληνοαλβανικῶν ἀποικιῶν τῆς Καλαβρίας καὶ Σικελίας. Πρόεδρος τῆς ἐπὶ τῆς ἐκθέσεως ἐπιτροπῆς εἶνε ὁ ἀρχιεπίσκοπος κ Λουδ. Duchesne, μέλη δὲ βαρῶνοι, καρδινάλιοι, καθηγηταὶ καὶ μαρκήσιοι. Ἐξετέθησαν σὺν τοῖς ἄλλοις, ἀδεία τοῦ Πάπα, τὰ κειμήλια τοῦ χριστιανικοῦ μουσεῖου τοῦ Βατικανοῦ τὰ ἀναγομένα εἰς τὴν Βυζαντιανὴν τέχνην, ἐξετέθησαν ἐπίσης ὁ θησαυρὸς τοῦ Ἁγ. Μάρκου τῆς Βενετίας καὶ ἰδιωτικαὶ συλλογαί. Τὴν ἐκθεσιν ταύτην ἀποκαλεῖ ὁ Παρισινὸς «Γαλάτης» ἀγεγονὸς καλλιτεχνικὸν πρωτίστης τάξεως. Ἡ μονὴ τῆς Κρυπτοφῆρρης κεῖται πλησίον τῆς Ρώμης, παρὰ τὴν γραφικωτάτην ὁδὸν, ἧτις διασχίζει τοὺς λόφους τοῦ Λατίου καὶ ὀδηγεῖ ἀπὸ Φρασακᾶτη εἰς Ἀλβανον.

Ἡ ἐκθεσις αὕτη, τελουμένη οἰοεὶ ὡς ἐπίλογος τῆς κατὰ τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον τελεσεθείσης ἐν Κρυπτοφῆρρῃ εορτῆς, ἐτέθη ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Ἰταλοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας. Διαιρεῖται εἰς τέσσαρα τμήματα, ὧν τὸ πρῶτον περιλαμβάνει ἔργα Βυζαντιανῆς τέχνης εἰσηγμένα εἰς τὴν Ἰταλίαν, τὸ δεύτερον ἔργα Βυζαντιανῆς τέχνης εἰργασμένα ἐν Ἰταλίᾳ, τὸ τρίτον ἔργα τέχνης Ἰταλικῆς ὑπὸ τὴν ροπήν τῆς Βυζαντιανῆς τέχνης παρηγμένα καὶ τὸ τέταρτον ἔργα τέχνης κατὰ μίμησιν τῆς Βυζαντιανῆς τέχνης εἰργασμένα (Νεοβυζαντινά). Σπουδαῖον μέρος τῆς Ἐκθέσεως ἀποτελεῖ καὶ ἡ περιφνημὸς βιβλιοθήκη τῆς Μονῆς μετὰ τοῦ πλήθους τῶν ἐν αὐτῇ Βυζαντιανῶν χειρογράφων, καὶ τὸ πλῆρες Βυζαντιανῶν ἀρχαιοτήτων